

"Mirar en silenci el Crucificat" en temps de coronavirus

Dc, 8/04/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 8 d'abril 2020

Estimats germans i germanes, bon dia!

En aquestes setmanes de preocupació per la pandèmia que tant fa patir el món, entre les nombroses preguntes que ens fem, també hi pot haver preguntes sobre Déu: què fa davant del nostre dolor? On és quan tot va malament? Per què no resol els problemes ràpidament? Són preguntes que ens fem sobre Déu.

Ens ajuda la narració de la Passió de Jesús, que ens acompanya aquests dies sants. Fins i tot allà, de fet, se'ns presenten tantes preguntes. El poble, després d'haver acollit Jesús triomfalment a Jerusalem, es preguntava si finalment es veuria lliure dels seus enemics (cf. *Lc 24,21*). Esperaven un Messies poderós, triomfant, amb l'espasa. En canvi n'arriba un de senzill i humil de cor, que crida a la conversió i a la misericòrdia. I és precisament la multitud que primer l'havia aclamat, la que crida: «Que sigui crucificat!» (*Mt 27,23*). Els que el seguien, confosos i atemorits, l'abandonen. Pensaven: si el destí de Jesús és aquest, Ell no és el Messies, perquè Déu és fort, Déu és invencible.

Però, si continuem llegint la narració de la Passió, trobem un fet sorprenent. Quan Jesús mor, el centurió romà que no era creient, no era jueu sinó que era un pagà, que l'havia vist patir a la creu i l'havia sentit perdonar a tothom, que havia viscut el seu amor sense mesura, confessa: «*Realment aquest home era Fill de Déu*» (*Mc 15,39*). Diu exactament el contrari del que diuen els altres. Diu que allà hi ha Déu, que és Déu *veritablement*.

Podem preguntar-nos avui: quina és la vertadera cara de Déu? Normalment nosaltres projectem sobre Ell el que som, amb el màxim poder: el nostre èxit, el

nostre sentit de justícia, i també la nostra indignació. Però l'Evangelí ens diu que Déu no és així. És diferent i no podíem conèixer-lo amb la nostra pròpia força. Per això se'ns ha apropiat tant, ha vingut a trobar-nos i ha vingut a revelar-se completament per Pasqua. I on s'ha revelat completament? A la creu. Allà descobrim els trets de la cara de Déu. No oblidem, germans i germanes, que la creu és *la càtedra de Déu*. Ens farà bé mirar en silenci el Crucificat i veure qui és el nostre Senyor: és el que no senyala ningú amb el dit, ni tan sols aquells que l'estan crucificant, sinó que obre els braços a tothom; que no ens aixafa amb la seva glòria, sinó que es deixa despullar per nosaltres; que no ens estima de paraula, sinó que ens dona la vida en silenci; que no ens obliga, sinó que ens allibera; que no ens tracta com estranys, sinó que pren sobre ell mateix el nostre mal, pren sobre ell mateix els nostres pecats. Per alliberar-nos dels prejudicis sobre Déu, mirem la Creu. I després obrim l'Evangelí. Aquests dies, tots estem en quarantena i a casa, tancats, agafem aquestes dues coses amb la mà: la Creu, mirem-la; i obrim l'Evangelí. Aquesta serà per a nosaltres - diguem-ho així - com una gran litúrgia domèstica, perquè aquests dies no podem anar a l'església. Creu i Evangelí!

A l'Evangelí llegim que, quan la gent va a Jesús per fer-lo rei, per exemple després de la multiplicació dels pans, Ell se'n va (cf. *Jn* 6,15). I quan els diables volen revelar la seva majestat divina, Ell els fa callar (cf. *Mc* 1,24-25). Per què? Perquè Jesús no vol ser malentès, no vol que la gent confongui el Déu veritable, que és *amor humil*, amb un déu fals, un déu mundà que es manifesta i s'imposa amb la força. No és un ídol. És Déu que s'ha fet home, com cadascú de nosaltres, i s'expressa com a home però amb la força de la seva divinitat. En canvi, quan es proclama solemnement en l'Evangelí Jesús? Quan el centurió diu: "*Realment era Fill de Déu*". Es diu allà, quan acaba de donar vida sobre la creu, perquè ja no ens podem equivocar: es veu que Déu és *omnipotent en l'amor*, i no d'una altra manera. És la seva naturalesa, perquè és així. Ell és l'Amor.

Tu podries objectar: "Què en faig d'un Déu tan feble, que mor? Preferiria un déu fort, un Déu poderós!". Però tu saps que el poder d'aquest món passa, mentre que l'amor roman. Només l'amor guarda la vida que tenim, perquè abraça les nostres fragilitats i les transforma. És l'amor de Déu que va guarir el nostre pecat per Pasqua amb el seu perdó, que ha fet de la mort un pas de la vida, que ha canviat la nostra por en confiança, la nostra angoixa en esperança. La Pasqua ens diu que Déu pot convertir-ho tot en bé. Que amb Ell podem confiar de veritat que tot anirà bé. I això no és una il·lusió, perquè la mort i la resurrecció de Jesús no és una il·lusió: ha estat una veritat! Per això el matí de Pasqua se'ns diu: «No tingueu por!» (cf. *Mt* 28,5). I les preguntes angoixants sobre el mal no desapareixen de cop, sinó que troben en el Ressuscitat el fonament sòlid que ens permet no enfonsar-nos.

Estimats germans i germanes, Jesús ha canviat la història fent-se proper a nosaltres i l'ha convertida, tot i que encara està marcada pel mal, en història de salvació. Oferint la seva vida en la creu, Jesús ha vençut també la mort. Des del cor obert del Crucificat, l'amor de Déu arriba a cada un de nosaltres. Nosaltres podem canviar les nostres vides apropant-nos a Ell, acceptant la salvació que ens ofereix. Germans i germanes, obrim el nostre cor en la pregària, aquesta setmana, aquests dies: amb la Creu i l'Evangelí. No ho oblidem: Creu i Evangelí. La litúrgia domèstica, serà aquesta. Obrim tot el cor amb la pregària, deixem que la seva mirada es posi sobre nosaltres i entendrem que no estem sols, sinó estimats, perquè el Senyor no ens abandona i no s'oblida de nosaltres, mai. I amb aquests

pensaments, us desitjo una Santa Setmana i una Santa Pasqua.

Traducció: Josep M. Torrents